

Asian Research Association

நெடுநல்வாடையில் கவிதையியல் நுட்பங்கள்

பொ. இரமேஷ் அ.,*

அ தமிழாய்வுத்துறை, அரசு கலைக் கல்லூரி, குளித்தலை-639120, தமிழ்நாடு, இந்தியா

Poetical Techniques of Netunelvaatai

P. Ramesh a, *

^a Department of Tamil, Govt Arts College, Kulithalai -639120, Tamil Nadu, India.

*Corresponding author Email: ponramesh.sps@gmail.com

DOI: <https://doi.org/10.54392/ijot2227>

Received: 07-03-2021; Revised: 13-05-2022; Accepted: 17-05-2022; Published: 25-05-2022

Abstract: One of the most elaborately written books in the Patuppattu anthology is Netunelvaatai. The reason is that it is a book with a very subtle focus on how the wind, which is the gift of nature and the breath of human life, is consistent in both its two stages. Because it is fundamentally contradictory, its specialness is multiplied. Akama? (Whether it is internal or domestic life). Purama? (Whether it is external or public life), that is the contradiction. Therefore, this article is meant to highlight the poetic techniques featured in such a special book. This article is an attempt to bring out the aesthetic and subtle content of Netunelvaatai and take it to the world of study. Moreover, this article examines its techniques in order to analyse the merits of Netunelvaatai and to further explore unknown phenomena and guide further studies through the microscopic aspect.

Keywords: Netunelvaatai, Akam, Puram, Poetical Techniques

முன்னுரை

பத்துப்பாட்டு நூல்களில் அகப்புற நூலாக விளங்குவது நெடுநல்வாடையாகும் (Manickavasagam, 2004). தலைவனைப் பிரிந்து வருந்தும் தலைவிக்கு ஒரு பொழுது நெடுவாடையாகவும், போர்க்களத்தில் இருக்கும் தலைவனுக்கு நல்வாடையாகவும் அமைவதால் இப்பெயர் பெற்றது. வாடைக்காற்று தோன்றும் கூதிர்கால நுட்பங்களும், செவிவித்தாயின் கொற்றவை வழிபாடும் இப்பாடலால் விளக்கப்படுகின்றன. 188 வரிகளால் ஆன இந்நூல் இலக்கியச்சுவையில் சிறந்து விளங்குகிறது.

கூதிர்கால நுட்பங்கள்

கூதிர்காலம் என்பது இயற்கையின் வகைகளில் குளிர்காலம் என்பதும் ஒன்றாகும். இதன் சிறப்பே மனித உயிர்களை நடுங்கச் செய்வதுதான். இதனையே, இலக்கியமாகச் சொல்வதுதான் தமிழ் மொழியின் கூடுதல் சிறப்பாகும்.

“ஆரகலி முனைஇய கொடுங்கோல் கோவலர்,

ஏறுடை இனநிரை வேறுபுலம் பரப்பிப்,

புலம்பெயர் புலம்பொடு கலங்கிக் கோடல் நீடிதழ்க் கண்ணி நீரலைக் கலாவ,

மெய்க்கொள் பெரும்பனி நலியப் பலருடன்

கைக்கொள் கொள்ளியர் கவுள்புடையூஉ நடுங்க”

மேற்கூறிய பாடலில் இயல்பாகவே கூதிர்காலம் அதிலும் மழையும் பொழிந்து இன்னமும் அதிகமான குளிரினால் ஆட்டிடையர்கள் மிகுந்த துன்பத்திற்கு ஆளாயினர் (Nagarajan, 2004). இக்காட்சியைத்தான் மழையால் பாதிக்கப்பட்ட இடையர்கள் மாடுகளை ஓட்டும் கோல்களைக் கொண்டு, மாடுகளை மேட்டுப்பாங்கான இடத்திற்கு விரட்டி மேயும்படி விட்டனர். காந்தள் மலர்களின் நீண்ட இதழ்களால் கட்டப்பட்ட மாலை, மழையினால் நீர் நிறைந்து கூந்தலில் கிடந்து அலைந்து நீர் துளிர்ந்தால் உடம்பில் குளிர் ஏற்பட்டு வருத்தம் கொண்டு மாடு மேய்த்துக் கொண்டிருந்த பலரும் ஒன்று சேர்ந்து சுள்ளிகளைக் கொண்டு நெருப்பு மூட்டி, குளிர் காய்ந்தனர். குளிரால் அவர்களின் பற்கள் பறைபோல் அடித்துக்கொள்ள நடுக்கம் கொண்டனர் என்பதில் இயல்பான குளிரால் எத்தகைய இன்பமான துன்பத்திற்கு ஆளாகியுள்ளனர் என்பது வெளிப்படுகிறது. மேலும் குளிர்காலக்காட்சிகளைக் குறிப்பிடுகையில்

“ஈருங்கிளி பரந்த ஈர வெண்மணற்

செவ்வரி நாரையொ டெவ்வாயுங் கவரக்

கயலறல் எதிர்க் கடும்புனற் சாஅய்ப்

பெயலுலந் டெழுந்த பொங்கல் வெண்மழை

அகலிரு விசம்பல் துவலை கற்ப”

மேற்கண்ட இப்பாடலில் பல நுட்பங்கள் இருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Nagarajan, 2004). மணல் பரப்பில் கொக்குகளும் நாரைகளும் சேர்ந்து கயல்மீனைப் பிடித்து உண்ணக் காத்திருந்தனவாம். அவ்வாறே கயலும் எதிர்த்து வந்தன. இது ஒரு புறம் இருக்க, மற்றொரு புறம் கடுமையான மழை பொழிந்தபின் வெண்ணிற மேகங்கள் தன்னில் எஞ்சிய நீர்துளிகளைச் சிறுசிறு துகள்களாகப் பூமியில் தூவிக் கொண்டிருந்தன.

செழிப்பு

குளிர்காலத்தில் மழையும் பெய்யத் தொடங்கிற்று. இதில் மழைக்கு முன்பும் மழைக்குப் பின்பும் நிலவுகின்ற சூழலை ஆசிரியர் இவ்விடத்தில் மிக நுட்பமாக விளக்குவதைக் காணலாம்.

“கொழுமடல் அவிழ்ந்த குருஉக்கொள் பெருங்குலை

நுண்ணீர் தெவிள வீங்கிப் புடைதிரண்டு

தெண்ணீர்ப் பசங்காய் சேறுகொள முற்ற

நளிகொள் சிமைய விரவுமலர் வியன்காக்

குளிர்கொள் சினை குருஉத்துளி தூங்க”

மேற்கண்ட கவிதை வரிகளில் மலையின் உச்சியில் பலவகையான மலர்களும் மலர்ந்து மணம் பரப்பின (Nagarajan, 2004). ஆனால் மழை பெய்யத் தொடங்கிய பின்பு மலர்கள் இருந்த கொம்புகளை மழைத்துளிகளே நிறைத்து மலருக்குப் பதிலாக அங்கே இருந்து துளித்துளியாகத் தரையில் நீரைத் துளிர்ந்தன. மலர்கள்தான் மழைக்காலத்தில் நோக்கிச் சொரிந்து கொண்டே இருக்கும். ஆனால் இவ்விடத்தில் மலருக்கு மாற்றாக மழைநீர் இடைவெளிவிட்டுச் சொரிவதை ஆசிரியர் மிக நுட்பமாக வெளிப்படுத்தியிருப்பதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. மேலும் மற்றொரு காட்சியில் கள் உண்டு கழித்த மக்களின் மனமகிழ்ச்சியை வெளிப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

“முடலை யாக்கை முழுவலி மாக்கள்

வண்டுமுக தேறல் மாந்தி மகிழ்சிறந்து

துவலைத் தண்துளி பேணார் பகலிறந்து

இருகோட்ட றுவையர் வேண்டுவயின் திரிதர”

அந்நிலத்தைச் சார்ந்த மக்கள் பருமனான அழகிய தோள்களையும், வலிமையான உடலையும் கொண்ட கல்வி கற்காத மாக்கள் வண்டுகள் சூழ்ந்து மொய்க்கும் கள்ளினை நிறைய உண்டு இன்புற்றுப் பகல் நேரம் கடந்துவிட்ட மாலைப் பொழுதில் தன் மனம் போன போக்கில் திரிந்து கொண்டிருந்தனர் என்று ஆசிரியர் கூறிச் சென்றாலும், மக்கள் தங்களுடைய கவலையற்ற நிலையை எடுத்துரைக்கும் விதமாக கள்ளுண்டு மகிழ்ந்தனர். இயற்கையுடன் இயைந்து மனிதன் வாழ்ந்த காலத்தை அறிந்து கொள்ளவே ஆசிரியர் இவ்விடத்தில் எடுத்தாண்டுள்ளார் என்பதாகவே உணர்ந்துகொள்ள முடிகிறது (Nagarajan, 2004).

மாலை நேரக் காட்சி

பின்வரும் பாடலில் கவிதையின் நுட்பங்களை அறிந்துகொள்ளும் அதே வேளையில், தமிழ் சார்ந்த பண்பாடுகளையும் வழிபாடுகளையும் வெளிப்படுத்துவதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது.

“செவ்வி யரும்பின் பைங்காற் பித்திகத்து

அவ்வித ழவிழ்பதங் கமழப் பொழுதறிந்து

இரும்புசெய் விளக்கின் ஈர்ந்திரிக் கொளீஇ

நெல்லு மலருந் தூஉய்க் கைதொழுது

மல்லல் ஆவணம் மாலை யயர”

மாலை வருவது என்பது இயல்பு (Subramaniyan, 2004). ஆனால், தமிழ்ப் பெண்கள் அம்மாலையை எவ்வாறு வரவேற்கின்றனர் என்பதிலே தமிழின் பெருமை இருப்பதை அறிகின்றோம். குறிப்பாக குளிர்ச்சி பொருந்திய கண்களை உடைய மெல்லியவளாகிய பெண்கள் பிச்சியின் அரும்பு மலர்ந்தது கண்டு மாலைக் காலம் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தனர். இரும்பால் செய்யப்பட்ட விளக்கில் திரி இட்டு நெய் வார்த்து விளக்கேற்றி நெல்லும் மலரும் தூவி வீட்டில் உரையும் தெய்வத்தைக் கைகுவித்து வணங்கினர். அப்போது அங்குள்ள தெருக்களிலும் கடை வீதிகளிலும் வழிபாடு நடத்தி அனைவரும் மாலை நேரத்தைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தனர் என்பதிலிருந்து அறிந்து கொள்ளும் கருத்தாவது, விளக்கில் திரியிடுவது, இல்லத்தில் மாலை தோறும் விளக்கேற்றுவது, இருளைப் போக்கும் நெல்லும் மலரும் தெய்வத்திற்கு இரைத்து வணங்கினால் இல்லத்தில் செல்வம் கொழிக்கும் என்பது நம்பிக்கை என்றாலும்கூட பண்பாடும் சார்ந்தது என்பது தெளிவாகின்றது.

புறாவின் நிலையாவது

பின்வரும் இப்பாடல் வரிகளில் பல நுட்பங்கள் இடம்பெற்றுள்ளதை ஆராயலாம்.

“மனையுறை புறவின் செங்காற் சேவல்

இன்புறு பெடையொடு மன்றுதேர்ந் துண்ணாது

இரவும் பகலும் மயங்கிக் கையற்று

மதலைப் பள்ளி மாறுவன இருப்பக்”

வீடுகள் தோறும் மாடங்களில் தங்கியிருக்கும் ஆண்புறா தான் இன்பம் பெறுகின்ற பெண் புறாவுடன் சேர்ந்து பொது இடங்களில் இரைதேடி உண்ணாமல் மேகம் சூழ்ந்து மழை பெய்வதால் இரவு எது, பகல் எது, என அறிய இயலாமல் மயக்கம் கொண்டன. அவை வீட்டிலுள்ள மாடங்களில் காலை மாற்றி மாற்றி நின்றபடி புறாக்கள் குளிரில் நடுங்கின என்ற நுட்பமான பதிவை ஆசிரியர் இங்கே குறிப்பிடுகிறார் (Subramaniyan, 2004). இதே போலப் பெண்களின் நிலையைக்கூட இவ்விடத்தில் குறிப்பிடுவது பொருத்தமாகும்.

“கடியுடை வியனகர்ச் சிறுகுறுந் தொழுவர்

கொள்ளுறழ் நறுங்கல் பலகூட்டு மறுக

வடவர் தந்த வான்கேழ் வட்டம்
 தென்புல மருங்கிற் சாந்தொடு துறப்பக்
 கூந்தல் மகளிர் கோதை புனையார்
 பல்லிருங் கூந்தல் சின்மலர் பெய்ம்மார்
 தண்ணறுந் தகர முளரி நெருப்பமைத்து
 இருங்காழ் அகிலொடு வெள்ளயிர் புகைப்பக்”

மிகவும் அகலமான இல்லங்களில் ஏவல் பணி செய்யும் பணியாளர்கள் கருநிறமான கொள்ளின் நிறமுடைய நறுமணம் நிறைந்த சாந்து அரைக்கும் அம்மியில் பல வாசனைப் பொருட்களை இட்டு அரைக்கவும் வட நாட்டினர் கொடுத்த வட்டக்கல்லும் பொதிகை மலையில் தோன்றிய சந்தனமும் பயன்படாமல் கிடக்கவும் பெண்கள் குளிர் மிகுதியால் மங்கலம் கருதி சிலப்பூக்களை மட்டும் அணிந்து கொண்டனர். சந்தனக் கட்டைகள் கொண்டு தீமூட்டி அதில் அகில் கண்டசருக்கரை ஆகியவற்றை இட்டுப் புகைத்துத் தங்களின் ஈரமான தலைமுடியை உலர வைத்தனர் (Subramaniyan, 2004).

பயன்படாத பொருட்கள்

“வானுற நிவந்த மேனிலை மருங்கின்
 வேனிற் பள்ளித் தென்வளி தருஉம்
 நேர்வாய்க் கட்டளை திரியாது திண்ணிலைப்
 போர்வாய்க் கதவம் தாமொடு துறப்பக்”

எப்பொழுதும் மனித உடல் வியர்க்காமல் இருக்க மேனியில் காற்று பட்டுக் கொண்டே இருந்தால் வியர்க்காது, அதற்காகப் பயன்படுத்துவது விசிறி. எனவே, குளிர்காலம் என்பதால், மிகுந்த வேலைப்பாடுகள் நிறைந்த ஆலவட்டம் என்னும் விசிறி அதற்குரிய உறையில் இடப்பட்டு ஆணியில் தொங்கவிடப்பட்டு அதைச் சுற்றிலும் வலைக் கட்டியிருக்கப் பயனின்றிக் கிடந்தது. வேனில் காலத்தில் தென்றல் காற்றைத் தென் திசையில் இருந்து கொண்டுவரும் சாளரங்களின் கதவுகள் நன்றாக மூடப்பட்டுத் தாளிடப்பட்டுப் பயன் இன்றி இருந்தன (Subramaniyan, 2004).

பருகும் நீர் வெறுத்தல்

“கல்லென் துவலை தூவலின் யாவரும்
 தொகுவாய்க் கன்னல் தண்ணீர் உண்ணார்
 பகுவாய்த் தடவில் செந்நெருப் பார்”

மென்மையான ஓசையினை உடைய சிறிய மழைத்துளிகளை வாடைக்காற்று எங்கும் கொண்டு சேர்ப்பதனால் இளையவர்களும் முதியவர்களும் எந்தப் பருவத்தினர்களும் குவிந்த வாயினை உடைய குடத்தின் நீரைக் குடிக்காமல் தளர்ந்து அகலமான வாயினை உடைய அடுப்பில் மூட்டப்பட்ட நெருப்பினையே விரும்புகின்றனர்.

எல்லாம் பொய்த்துப் போகும் அளவிற்குப் பருகும் நீரைக்கூட வெறுக்கும் அளவிற்குக் குளிரின் தாக்கம் அதிகமாக இருந்ததாக ஆசிரியர் வெளிப்படுத்துகிறார் (Subramaniyan, 2004).

விறலியர்களின் செயல்

“ஆடல் மகளிர் பாடல்கொளப் புணர்மார்
 தண்மையிற் றிரிந்த இன்குரல் தீந்தொடை
 கொம்மை வருமுலை வெம்மையிற் றடைஇக்

கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பண்ணுமுறை நிறுப்பக்

ஆடல் தொழிலைச் சிறப்புறச் செய்யும் விறலியர்கள் யாழ் இசைப் பாட்டோடு இயையும் வண்ணம் சுருதி சேர்ப்பதற்காகக் குளிரால் தளர்ந்த யாழின் நரம்பினைத் தம் மார்பில் தடவிக் கருமை நிறமான தண்டுடைய சிறிய யாழைச் சுருதியோடு சேருமாறு அமைத்துக் கொண்டனர் (Subramaniyan, 2004).

அரண்மனை முன்றில்

போரில் வெற்றி பெற்ற மன்னன் யானை மீதேறி கொடியுடன் கோட்டையில் நுழையும் வகையில் வாயில்கள் உயர்ந்தனவாக இருந்தன. இதனை,

“வென்றெழு கொடியொடு வேழஞ் சென்றுபுகக்

குன்றுகுயின் றன்ன வோங்குநிலை வாயிற்”

இவை தவிர முற்றத்தில் நடக்கும் நிகழ்வுகளை வெளிப்படுத்தும் முகமாக

“புல்லுணாத் தெவிட்டும் புலம்புவிடு குரலொடு

நிலவுப்பயன் கொள்ளு நெடுவெண் முற்றத்துக்

கிம்புரிப் பகுவா யம்பண நிறையக்

கலிழ்ந்துவீ மூருவிப் பாடுவிறந் தயல

வொலிநெடும் பீலி யொல்க மெல்லியற்

கலிமயி லகவும் வயிர்மரு ளின்னிசை

நளிமலைச் சிலம்பிற் சிலம்புங் கோயில்”

அரண்மனையின் முன்றில் அழகிய வெண்மணல் பரப்பப்பட்டிருந்தது (Subramaniyan, 2004). அங்கு நீண்ட மயிரை உடைய மான்களும் அன்னப் பறவைகளும் விளையாடின. கட்டுத்தறியில் கட்டப்பட்டிருந்த குதிரைகள் தாங்கள் நிற்கும் இடத்தையும் புல் உணவையும் வெறுத்துத் தனிமையை அறிவிக்கும் ஒலியை எழுப்பின. நிலவின் ஒளியை மன்னன் அனுபவிக்கும் நிலா முற்றத்தில் உள்ள மகரவாயில் இருந்து நீர் கொட்டி அருவிபோல் ஒலி எழுந்தது. அதனை அடுத்து நீண்ட தோகையினை உடைய மயில் அகவப் பல ஓசைகளும் சேர்ந்து மலையில் கேட்கும் ஆரவாரம் போல அரண்மனையின் முன்றில் விளங்கியது.

அந்தப் புரத்தின்

“வரைகண் டன்ன தோன்றல வரைசேர்பு

வில்கிடந் தன்ன கொடிய பல்வயின்

வெள்ளி யன்ன விளங்குஞ் சுதையுரீஇ

மணிகண் டன்ன மாத்திரட் டிண்காழ்ச்

செம்பியன் றன்ன செய்வுறு நெடுஞ்சுவ

ருருவப் பல்பு வொருகொடி வளைஇக்

கருவொடு பெயரிய காண்பி னல்லிற்”

அரண்மனையின் அந்தப்புரம் மலைபோல உயர்ந்து விளங்கியது (Subramaniyan, 2004). மலைகளைச் சேர்ந்து வானவில் கிடந்தது போன்று பல நிறக் கொடிகளைக் கதை உருவங்கள் தீட்டப் பெற்றிருந்தன. செம்பினால் உறுதியாகச் செய்யப்பட்ட சுவரில் அழகிய பூங்கொடிகள் ஓவியமாகத் தீட்டப்பெற்றிருந்தன.

அகன்ற கட்டில்

நெடுநல்வாடை நூலில் கவனிக்கப்படக்கூடிய ஒரு பகுதியாக கட்டில் வர்ணனை இடம் பெற்றுள்ளது. இப்பகுதியில் உவமை நுட்பங்களை ஆராயும் இடமாகக் கருதலாம்.

“தசநான் கெய்திய பணைமரு ணோன்றா
எிகன்மீக் கூறு மேந்தெழில் வரிநுதற்
பொருதொழி நாக மொழியெயி றருகெறிந்து
சீருஞ் செம்மையு மொப்ப வல்லோன்
கூருளிக் குயின்ற வீரிலை யிடையிடுபு
தூங்கியன் மகளிர் வீங்குமுலை கடுப்ப”

இவ்விடத்தில் யானையின் வீரத்தையும் பெருமையையும் கூறவந்த நக்கீரர் இதனால் பாண்டிய மன்னனின் வீரத்தையும் மறைமுகமாகவே கூறிச் செல்கிறார். இவைதவிர தச்சு வேலையின் சிறப்பு நுட்பத்தை மிக அழகாக வெளிப்படுத்தியுள்ளதை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது (Nagarajan, 2004).

“தூங்கு இயல் மகளிர் வீங்கு முலை கடுப்ப
புடைதிரண் டிருந்த குடத்த விடைதிரண்
டுள்ளி நோன்முதல் பொருத்தி யடியமைத்துப்
பேரள வெய்திய பெரும்பெயர்ப் பாண்டில்
மடைமா னுண்ணிழை பொலியத் தொடைமாண்டு
முத்துடைச் சாலேக நாற்றிக் குத்துறுத்துப்”

என்றதனால், கர்ப்பமுற்ற பெண்களின் திரண்ட மார்பு போலும் பக்கம் திரண்டு இருக்க, வெள்ளைப் பூண்டின் பல்போல் கெட்டியான கால்கள் அமைத்துப் பொருந்திய பெருமைப் படத்தக்கதான தந்த வட்டிக் கட்டில் அமைத்து, உயர்ந்த பட்டு நூலால் கோர்த்த முத்து வடங்களைச் சாளரம் போலக் கட்டிலின் நான்கு பக்கமும் என்று கட்டிலை வர்ணனை செய்கின்றார் (Nagarajan, 2004).

“துணைபுண ரன்னத் தூநிறத் தூவி
யிணையணை மேம்படப் பாயணை யிட்டுக்
காடி கொண்ட கழுவுறு கலிங்கத்துத்
தோடமை தூமடி விரித்த சேக்கை”

இவ்விடத்தில் கவிஞர் தன்னுடைய கற்பனை நயத்தினை நயமாகவே வெளிப்படுத்துவதாவது, காதல் கொண்டு இணைபிரியாத துணைகளாய் இருந்து இணைந்திருந்த அன்னப் பறவைகளின் வெண்மை நிறமுடைய மென்மையான மயிர்களை ஒன்றோடு ஒன்றாக இணைத்து பெண் அன்னத்துடன் சேர்ந்து மகிழ்ந்த ஆண் அன்னத்தின் மெல்லிய தூவியை பூ விரிப்புக்கு மேலாக பாய் விரிப்பாக இட்டு, இதற்கும் மேலாகக் கஞ்சி நீக்கக் கழுவிய தூய்மையாக மடித்து விரித்த ஆடையைப் பரப்பி வைத்தனர், எனத் தன்னுடைய நுட்பங்களை ஆசிரியர் நயமாக வெளிப்படுத்துகிறார் (Nagarajan, 2004).

முடிவுரை

நெடுநல்வாடை நூலின் அனைத்துப் பகுதிகளிலும் நயமாகவும் நுட்பமாகவும் கருத்துக்கள் இடம் பெற்றுள்ளதைத் தனித்தனியே ஆராய்ந்து அறிந்து எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. எனவே, மிகவும் மலரினும் மெல்லிய நுட்பங்களை ஆசிரியர் கையாண்டுள்ளார். பத்துப்பாட்டு நூல்களில் நெடுநல்வாடை நூலில் அதிகமான நுட்பங்கள் இருப்பதை இவ்வாய்வு கட்டுரை வழி அறிந்து கொள்ளலாம்.

References

- Manickavasagam, Gna., (2004) Sanga Ilakkiyam, New Century Book House, Chennai, India.
Nagarajan, V., (2004) Sanga Ilakkiyam, New Century Book House, Chennai, India.
Subramanian, S. V., (2004) Sanga Ilakkiyam, New Century Book House, Chennai, India.

Funding

No funding was received for conducting this study.

Conflict of interest

The Author has no conflicts of interest to declare that they are relevant to the content of this article.

About the License

© The Author 2022. The text of this article is open access and licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License

Cite this Article

P. Ramesh, Poetical Techniques of Netunelvaatai, Indian Journal of Tamil, 3(2) (2022) 31-37.
<https://doi.org/10.54392/ijot2227>

